

ฝนตกจี๋หมูไหล

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ฝนตกจี๋หมูไหล ถ้าแต่เดิมภาพพจน์ของเขาสวยงามมากนะ ภาพพจน์ของพวกที่ปฏิบัติแล้วเขาจะไม่ยอมให้ใครมาเข้าใกล้หรือ ถ้าคนอื่นเข้ามาเขาจะเปลี่ยนผ้าเปลี่ยนผ่อนให้หมดเลย แล้วภาพพจน์ของจี๋หมู เช่นเชือกก็แล้ว ฟ้องศาลตั้งกี่รอบ เจ้าของโปรเจกต์ต่างๆ ที่ว่าล้มแล้วล้มอีก เขาจะไม่ให้เข้าใกล้เขาเลย เป็นไปไม่ได้เลยว่าคนถ้าเป็นปกติเขาจะให้เข้ามาใกล้ตัวเขา เพราะอะไร? เพราะมันเป็นการทำลายภาพพจน์ของเขา

เขาเป็นห่วงเรื่องภาพพจน์มากเลย แต่เพราะอะไร? เพราะว่าคนเรามันถึงเวลาตกต่ำใช่ไหม? เวลาใครเข้ามาเพื่อจะช่วยเหลือตัวเองนี่ยอมรับหมดเลยนะ แล้วแต่ละองค์ที่เขาไปเทศน์ธรรมดากการเทศน์ของเขา เขาจะกลืนกินหมด ผู้นำบุญต่างๆ จะบอกเลยว่าทำบุญที่อื่นจะไม่ได้บุญ พระที่อื่นไม่ดี จะต้องวัดนี้วัดเดียวที่เป็นพระดี จริงไหม?

ผู้นำบุญจะบอก ทำที่อื่นจะไม่ค่อยได้บุญหรือ ทำที่นี้จะได้บุญเลย เพราะอะไร? เพราะได้ถวายข้าวพระพุทธเจ้า อริยนิพพานนั่นเลย ถวายข้าวพระพุทธที่ไหนเขาก็ทำทุกวัดแหละ แต่เขาถวายกันปกติ ถวายข้าวพระพุทธ แต่นี่มันทำให้แบบว่าเอามาอ้างอิงได้ว่าทำที่อื่นไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะว่าไม่ได้ไปถวายพระพุทธเจ้า ถวายพระพุทธรูป นี่ถวายข้าวพระพุทธ เห็นไหม

ถึงว่าต้องทำบุญที่นี้ถึงจะได้บุญ พระที่อื่นก็ไม่มี ทำบุญไม่ได้ พระที่อื่นเข้ามาในวัดก็ต้องเปลี่ยนผ้าผ่อนให้เหมือนกันหมด ใครเข้าไปจะเปลี่ยนสี แล้วนี่ไม่ได้คิดว่าสีผ้าสีอะไรด้วยนะเวลาขึ้นเทศน์ แล้วธรรมาสน์ของเขาจะไม่มีการเทศน์หรือ ไม่มีทางที่จะได้เทศน์ มีแต่เป็นประธานเฉยๆ การเทศน์คือเขาเทศน์ เห็นไหม แต่ถึงเวลาต้องการแรงสนับสนุน เห็นไหม ใครจะรู้ว่า

นิพพานเป็นอัตตาหรืออนัตตา ไม่มีใครรู้หรือ เพราะอะไร? เพราะคนที่รู้จริงถึงจะพูดได้ ไม่มีอัตตา อนัตตา เกียงกันไปทำไม? คนจะรู้จริง

นี่คำเทศน์ของเขานะ “คนรู้จริงเท่านั้นถึงจะรู้ว่านิพพานเป็นอย่างไรใช่ไหม? แต่เราก็ไม่ถึงนิพพาน จะว่าใครเป็นนิพพานไม่ได้” แล้ววกกลับมา แต่ที่นี่มีนิพพานอยู่นะ นี่ไงพระ... เป็นถึงนิพพาน แหนะ จี๋หมูมันยกจี๋หมู จี๋หมูชมจี๋หมู ไอ้จี๋หมูก็น้อม โอ้ย ยอมรับ นี่จี๋หมู

“ใครไม่เคยเห็นนิพพาน? นี่เป็นนิพพาน ถ้าใครไม่เคยเห็นนิพพาน นี่เจดีย์นี้เป็นนิพพาน นิพพานนี้ดวงของธรรมคือดวงของธรรม แล้วไอ้ที่เป็นรัศมีนั่น เห็นไหม รัศมีของนิพพาน” แหนะ นิพพานมีรัศมีอีกนะ นี่จี๋หมู จี๋หมูมันชมจี๋หมูไง นี่ฝนตกก็จี๋หมูไหลมา พอจี๋หมูไหลมา จี๋หมูมันเหม็นอยู่แล้วก็ว่าจี๋หมูหอม แล้วแต่เดิมก็ไม่ยอมรับ ถ้าเป็นปกติจะยอมรับสิ่งนี้ไหม? ไม่ยอมรับ

ในการปลั่งผลอใจ เรื่องนี้กำลังเป็นเรื่องกล่าวโจษกันว่าเป็นโทษใช่ไหม เป็นนิพพานเป็นการอวดอุตริ แล้วก็พูดว่าคนที่รู้จริงนี้ต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้นถึงจะรู้จริง พวกเราไม่มีใครรู้ แต่เสร็จแล้วก็บอกว่ารู้ คนนี้เป็นๆ จี๋เลย นี่จี๋หมู ไปชี้ว่าเขาเป็นๆ แล้วคนที่ชี้เขาเป็นต้องเหนือกว่าไหม? ต้องเหนือกว่าคนเป็นไหมถึงจะชี้เขาได้

นี่ไงเราถึงบอกว่าคนเรานั้นไม่มีชาวตรงนี้ไง คนเรานี้เวลามันจนตรอกจนมุม ใครจะมาช่วยเหลือ เป็นจี๋หมูก็ก็น้ำหอมไปหมดเลย แล้วจี๋หมูนี้มาเหยียบให้ต่ำลงไป เหยียบให้ต่ำลงไป เพราะนี่คือการโจษกันอยู่แล้ว แล้วยังมาชี้ แล้วยังมาสาธุ นี่มันเป็นหลักฐานให้ยอมรับกัน ยกมือน้อมรับว่านี่พระอรหันต์ น้อมรับเลย แล้วเวลาโจษก็ว่าไม่ได้พูดๆ นี่มันเป็นหลักฐานเลย มันเป็นหลักฐานที่ยืนยันได้ การเจตนาใจ

เวลาเป็นเจตนา เห็นไหม นี่จี๋หมู จี๋หมูเวลามันจนตรอก ไอ้จี๋หมูที่มาชมนั้นก็เท่ากับมาเสริมให้หนักไป แล้วเขาพูด เห็นไหม พูดไปเรื่อย พูดไปข้างหลังว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเล็กน้อยสิ เพราะเซ็นเซ็คก็สิบล้าน ฟ้องศาลติดคุกแล้ว ฎีกาแย้งกฎหมายมันก็พลิกได้ ไอ้พลิกมันส่วนพลิกสิ ไอ้นั่นมันเป็นกฎหมายที่จะหลอก ที่จะบิดเบือนกันไป แต่เจตนาเซ็นเซ็คหรือเปล่า? จ่ายเงินหรือเปล่า?

ขาดตรงเรื่องเจตนาอันแหละ ศีลธรรมจริยธรรมมันอยู่กับหัวใจเว้ย ธรรมมันอยู่ที่หัวใจ หัวใจ มันเป็นแล้วมันก็ขาดไปแล้ว มันขาดไปตั้งแต่ตรงนั้น แต่มาพลิกกันไง มาพลิกกันข้างนอก แล้วก็บอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะเขาผ่านมามากถึงว่าเรื่องเล็กน้อย เรื่องเล็กน้อยเพราะอะไร? เพราะจี๋หมู จี๋หมูมันกลบกลืนอื่นหมด จี๋หมูนี่ กลืนอื่นมา กลืนจี๋หมูกลบหมดเลย แต่นี่เขาไม่ได้วางตัวเป็นจี๋หมู เขาวางตัว เห็นใหม่ ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าอยู่นะ ภาพพจน์นี้สวยงามสุด สวยงาม

ฉะนั้น ในเมื่อเป็นพระอรหันต์ ผู้ที่ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ ไอ้เจตนาทุจริตมันต้องไม่มีสิ นี่มันลืมนี่ไปไง ลืมว่าอันนั้นเป็นน้ำหอม เขาวางตัวเป็นน้ำหอม เป็นน้ำหอมที่ฟุ้งกระจายไปทั่วสามแดนโลกธาตุ แล้วก็เอากลิ่นจี๋หมูมาเทียบไง แล้วบอกว่าไม่เป็นไรหรอก ของนี้ของเล็กน้อย ก็จี๋หมู จี๋หมูกับน้ำหอมมันต้องต่างกันอยู่แล้ว แต่พอจี๋หมูมาชนน้ำหอม น้ำหอมมันเลยกลายเป็นจี๋หมูไป น้ำหอมก็เลยลืมนี่ ลืมไป เวลาจนตรอกจนมุม ลืมว่าฉันวางตัวไว้เป็นน้ำหอม เป็นกลิ่นที่ว่า กลิ่นดอกมะลิ หอมไปทั่วแดนโลกธาตุ พอจี๋หมูมาชนน้อมรับ เอามือมาน้อมรับเขาว่าจริงอย่างที่จี๋หมูว่า

ไอ้ น้ำหอมต้องให้จี๋หมูการันตีเว้ย แล้วอย่างนี้ นี่ฝนตกจี๋หมูไหล เห็นใหม่ แล้วอีกองค์หนึ่งก็เหมือนกัน อีกองค์หนึ่งก็บอกว่าอะไรนะ คนอื่นกั้นไม่ได้ ปิดกั้นไม่ได้ เรื่องของท่าน เรื่องของบุญใช้ไหม? เรื่องของบุญ ใครจะไม่ปิดกั้นบุญของคนอื่นอยู่แล้ว บุญต้องมาตามบุญ ใครปิดกั้นไม่ได้ อย่างที่เขาพูดมันก็ถูก ที่เขาบอกว่ามันเป็นอามิสสินจ้าง มันไม่ใช่เป็นบุญ บุญมันเกิดจากเจตนา บุญนี้ใครจะปิดกั้น ทุกคนอยากให้ประเทศชาติเจริญทั้งนั้นแหละ แต่ผู้ที่เจริญ มันต้องมีปัญญาถึงเจริญไป ปัญญาเจริญไม่ใช่ปัญญาทำให้ซ็อก ซ็อกความรู้สึก ซ็อกชาวบ้าน ซ็อกให้เป็นคนหลับไหลไปไง

ศรัทธาด้วยไม่มีปัญญามันก็หลับไหลไป ความที่เขาหลับไหลกันไป ถึงว่าศาสนานี้มันประเสริฐมาก ศาสนานี้ประเสริฐมาก แต่เพราะว่าอะไร? เพราะคนเข้าไม่ถึงศาสนา เอาศาสนาเป็นยาเสพติด ขอให้มันเสพติดเถอะ ถ้าเสพติดศาสนาจริงนะ แต่มันเสพติดพิธีกรรม เสพติดจี๋หมู กลิ่นจี๋หมูไม่ต้องเสพมันก็ติด เดินผ่านไปกลิ่นจี๋หมูมันจะเกาะตัวเราไปเลย แต่กลิ่นของพระพุทธเจ้า กลิ่นของธรรม กลิ่นของธรรม กลิ่นของความดี เห็นใหม่ กลิ่นของศีลของธรรม หอมทวนลม ไปทวนลม

ไอ้นี้ไปลากเขามา นะ ไปจ้างวานเขามา นะ จ่าย ๒ หมื่น ๓ หมื่น แล้วบอกว่าอันนี้เป็นคุณงามความดี ถ้าคุณงามความดีนะ เราจะซื้อนิพพานวะ เราจะซื้อนิพพานคนละกี่ล้านก็จะซื้อ ซื้อสมาธิ ใครก็อยากจะทำถ้าเอาเงินซื้อได้ แต่เอาเงินซื้อไม่ได้ แต่อันนี้เอาเงินซื้อความดี พอจะเอาเงินซื้อความดี บอกว่าไอ้ที่ว่าเขาปิดกั้นนั้น ปิดกั้นบุญกุศล บุญกุศลมันซื้อเอาหรือ? บุญกุศลมันเกิดจากเจตนา เกิดจากเขาถวาย ไม่มีการที่มันจะมาต่อต้านกันอย่างนี้หรือ

นี่ฝนตกจี๋หมุไหล เห็นชัดๆ เลยนะ มันน่าสมเพช อ่านไปก็สมเพช ทั้งสมเพช ทั้งตกลงทำไมมันไม่มีปัญญากัน มันคิดออกมาได้อย่างไร? เรื่องอย่างนี้คิดออกมาได้อย่างไร? ทำไมปัญญาชนที่ว่าเป็นทีมงาน ตรงนี้มองไม่ออกเลยหรือ มันเป็นพยานหลักฐานนะ มันเป็นพยานหลักฐานที่ว่าตัวเองคิดอะไรกันอยู่ แล้วอย่างตอนสมัยที่เวนคืน เห็นไหม เจตนาที่ดีคือต้องฟ้องเขา พอฟ้องเขา เขาบอกเลยว่าเจตนาคือไม่กิน เห็นไหม มันก็ชดอยู่แล้วเจตนาไม่กิน แต่นี่คือการยกยก

อันนี้ก็เหมือนกัน ไม่ได้อวดอูฐริ ไม่ได้อะไร แต่พอทางโน้นชมมาต่อหน้าธารกำนัล สาธุเสกกันลั่นเลย แล้วก็มันสนุก มันสนุกขนาดนั้น แต่มันเป็นเจตนา มันแสดงเจตนาออกมาว่าสิ่งที่ว่าวางตัวไว้เป็นน้ำหอมมันจริงไหม? หอมไปไม่มีการทุจริต พระอรหันต์จิตนี้ต้องเป็นธรรมทั้งหมด ธรรมที่จะมาหลอกลวงโลกไม่มี ทำไมต้องเอากลิ่นจี๋หมุมาการันตีล่ะ? กลิ่นจี๋หมุนี้ทุกคนในเมืองไทยก็รู้แล้วอันนี้เป็นจี๋หมุ เพราะภาพพจน์มันเสียหายหมดแล้ว แต่ทำไมไหลมา มารวมกันที่นั่นเลยนะ มารวมกัน จี๋หมุไหล ฝนตกจี๋หมุไหล จี๋หมุมารวมกันอยู่นั้นหมดเลย นี่ภาพพจน์ก็เลยไปเลย

เข้าใจว่า เข้าใจว่าคงจะยกฟ้อง ศาลยกฟ้องก็คงจะหมดเรื่อง กำลังจะจัดงานฉลองใหญ่มาถึงก็เลยเตลิดเปิดเปิงไป พอเตลิดเปิดเปิงไป ตีกลับมา เห็นไหม ตีกลับมา “นี่ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครอง” ธรรมนี้ประเสริฐมาก พระพุทธเจ้าบอกแล้วไง ธรรมวินัยนี้จะพัดซากศพขึ้นตลิ่งหมด ไม่เก็บธรรมวินัยไว้

แล้วทำไมพระที่เขาปฏิบัติกันอยู่ ปฏิบัติดีคิดว่าพระที่อื่นทำบุญแล้วไม่ได้บุญ พระองค์นั้นให้หวย พระองค์นั้นดูหมอ สู้อันนี้ไม่ได้ อันนี้ประเสริฐ อันนั้นเป็นความผิด มันเป็นความผิดเพราะเป็นความเห็นผิด

ความเห็นผิด เห็นใหม่ คนเรามันต้องมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด ความเห็นผิด เขาก็มีความเห็นผิด เป็นกรรมของเขาอยู่แล้ว ผู้ใดทำผิด ในศาสนานี้ทำผิดหมด แต่ทำไมไม่ชัชชากศพเข้าฝั่งล่ะ? ชัชชิต ชัชชความคิด คนๆ นั้นมีความทุกข์นะ ผู้ที่ทำความผิดอยู่ ถ้ารู้ทีหลังเสียใจทุกคนแหละ คนที่จะปฏิบัติไปนะ ปฏิบัติไป รู้ว่าตรงนี้ผิดมันก็จะสละไปๆ แต่ไม่ใช่รู้ว่าผิดแล้วจะต่อต้าน แล้วจะดึงฟ้าให้ต่ำไ้

มรรค ผล นิพพานมันสูงส่ง มรรคในศาสนา ในเป้าหมายของเรา ไม่ใช่เอามาขายกินกัน ครูบาอาจารย์ที่เป็นนะ อย่างครูบาอาจารย์ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นจะปิดเรื่องนี้ จะไม่ให้เรื่องนี้ออกไปเพราะอะไร? เพราะว่าท่านไม่เห็นเป็นประโยชน์อะไรเลย เห็นแต่เป็นโทษว่าคนนี้จะเอาไปขายกิน อาจารย์มหาบัวเวลาเทศน์นะ “ใครอย่ามันหมายนะ ใครอย่าจำนะ”

จำมันเป็นกิเลส จำไปเอาไปพูดมันเป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา? จำไปเป็นโทษทั้งหมด จำไปแล้วมันไปแย้ง ใครมามันหมาย ฟังเทศน์ให้เป็นเทศน์ ฟังแล้วให้เป็นแนวทางที่เราจะปฏิบัติไปถึงธรรม ไม่ใช่ฟังเทศน์แล้วจำมาเป็นของเรา พอจำมาเป็นของเรามันเป็นทุกข์สองชั้นไง เห็นใหม่ ถึงว่าเป็นมหาโจรใจ หลอก เอาไปหลอกเพื่อลากสักการะ แล้วมันทำอะไร? นี่มันจะเริ่มเป็นจี๋หมูใจ เห็นลากสักการะสูงกว่าธรรม เห็นเงินทองสูงกว่าธรรม เห็นชื่อเสียงสูงกว่าธรรม ลากสักการะฆ่าโมฆบุรุษเว้ย ฆ่าคนโง่เว้ย ลากสักการะทำให้คนโง่ตกต่ำเว้ย แล้วทำไมต้องเอามาพูด

ท่านเห็นโทษที่ว่า พูดไปแล้วลูกศิษย์จำไปพูดหนึ่ง พูดไปแล้ว ผู้ที่ปฏิบัติแล้วปฏิบัติยากอีกหนึ่ง แล้วคนที่เห็นธรรมอยู่แล้ว ธรรมมันเหนือทุกๆ อย่าง เหนือโลก มันต้องไม่ติด การไม่ติดนั้นถึงไม่เอามาอวดอ้างไง แต่สามารถสอนได้ไม่อวดอ้าง ไม่อวดอ้างเก็บไว้ในใจนะ เพราะอวดอ้างนั้นเป็นกิเลสทั้งหมด ในเมื่อใจเป็นธรรมเอาอะไรมาอวดอ้าง นั่นถึงเป็นธรรม นี่ธรรมประเสริฐ ประเสริฐตรงนั้น ไม่ใช่จี๋หมูไหล

จี๋หมูไม่ต้องบอกว่าจี๋หมู กลิ่นมันมาก่อน เดินโขยมาเลยนะ นี่กลิ่นจี๋หมูมาแล้ว นี่มันขายตัวขายตนมาแล้ว นั่นนะขายความชั่วออกมาแล้ว เพราะอะไร? เพราะต้องการ มันต้องการลากสักการะ มันไม่ต้องการธรรม ถ้าคนต้องการธรรมมันเป็นธรรม ธรรมมันประเสริฐอยู่ในหัวใจ มันไม่ติดกลิ่นใดๆ ทั้งสิ้น แต่นี้จะผลัดออกไปให้เป็นจี๋หมู จี๋หมูทั้งหมดเลย แล้วนี่ฝนตกจี๋หมูไหล

ในศาสนานี้ก็เหมือนกัน ฝนตกใหญ่ นี่จี๋หมูไหลมารวมกัน ในศาสนาปัจจุบันนี้ นี่เวลาครูบาอาจารย์บอก กิ่งพุทธกาล กิ่งพุทธกาลหลวงปู่มั่นเกิดมาเป็นผู้นำ ผู้ปฏิบัติของเรา ในวงปฏิบัติกรรมฐานของสายหลวงปู่มั่น นี่นำขึ้นมา นี่เป็นธรรมขึ้นมา เราก็ปฏิบัติกันขึ้นมา แล้วกิ่งพุทธกาลจะเจริญขึ้นมา แล้วการจำมา การค้นเคามา การเปรียบเทียบมา การคาดการณืมา เห็นไหม แล้วพอหวังอะไร? ไม่ใช่หวังธรรม หวังลาภสักการะ เวลาถึงฝนตกใหญ่ จี๋หมูถึงไหลไปรวมกันอยู่นั้น จี๋หมูไหลไปกองกันเต็มไปหมดเลย

นี่ฝนตกจี๋หมูไหล ไหลลงไปกองกัน เราไม่ใช่กลิ่นจี๋หมู เราจะอยู่ในศีลในธรรม เราต้องเชื่อในศีลในธรรมของเรา อย่าไปเชื่อจี๋หมูนั้น จี๋หมูนั้นก็เป็นจี๋หมูนั้น เห็นเลยแหละกลิ่นจี๋หมู แล้วกลิ่นของธรรม เราจะเอาตรงไหน เราต้องฝืน ฝืนนะ ต้องฝืน เพราะถ้ามีปัญหาต้องมีปัญญา ตรงนี้ ต้องเห็นโทษของมัน ไอ้เนี่ยมันเห็นแก่ความสนุกครึกครื้นใจ เวลาพูดถึงยกย่องปอบันกัน เฮๆ นะ แหม สาธุๆ ไม่รู้หรือว่านี่กลิ่นจี๋หมูมัน โขยเข้ามาแล้ว เอากลิ่นจี๋หมูป้ายเข้าไปแล้ว เจตนามันบอกกันหมดนั่นแหละ

เจตนา เวลามีปัญหากันไปแล้วจะรู้ว่าอันนี้เจตนา มันเป็นหลักฐานไปได้ซัดๆ เลย แล้วพูดออกนะ ออกสื่อมวลชนทั่วประเทศ ออกไปยังทั่วโลก แล้วเวลามีปัญหาขึ้นมา บอกว่า “ไม่ได้พูด ไม่ได้ทำ” ..ไม่ได้ทำซกอย่าง ไม่เคยทำอะไรเลยที่เป็นความผิด แต่เวลามันหน้ามีดขึ้นมา ทำไมมันทำกันขนาดนั้น? นี่ถึงว่าไม่มีสติ นี่หรือนักปฏิบัติ ผู้ที่ประมาทใจ พระพุทธเจ้าสอนแล้วไม่ให้ประมาทในสังขาร ในความคิด ความปรุง ความแต่ง ไม่ประมาทในร่างกาย ไม่ประมาทในสังขารนะ

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงฟังนะ จงอยู่ด้วยความไม่ประมาทในสังขาร ไม่ประมาทในสังขาร เกิด ไม่ประมาท ให้พิจารณาสังขารตลอดไป” พระพุทธเจ้าเตือนไว้ตั้งแต่วันปรินิพพาน แล้วนี่ทำอะไรกันอยู่? ประมาทขนาดนั้น เฮกัน สนุกกัน เราถึงไม่ให้สนุก ความสนุกครึกครื้น ความถึกคะนองของใจนั้นเรื่องของกิเลสทั้งหมด จำไว้นะ! ความครึกครื้น ความสนุกครึกครื้น ความถึกคะนองของใจนี้กิเลสทั้งหมด นี่ในที่สังัด ที่ควรแก่การงาน ในที่ที่วิเวก ในป่า ในเขา ในป่าช้า ในที่รกร้างต่างหาก พระพุทธเจ้าสอนตรงนั้นนะเป็นชัยภูมิสำหรับผู้ปฏิบัติ

ทีนี้เราเห็น ถ้าเราจะเป็นคนดีต้องยึดชัยภูมิอย่างนี้ ไม่ใช่ยึดชัยภูมิท่องเที่ยวๆ ท่องกระทะวัง จี๋หมูไหลไปกองอยู่นั้น อยากรจะปฏิบัติสบายๆ นะ ไหลตามน้ำไปแล้วก็ไปรวมกันตรงท้อง

กระทะ เป็นจี๋หมูหอมจุกเลย หอมไปอย่างนั้นเลย สนุกครีกรึ้นใจ ก็กคะนองของใจใจ แล้วมันจะรวมลงตรงนั้น แต่ความทุกซ์ความยากนี้สาวขึ้นไป ขึ้นไปบนภูเขาเลากา เห็นไหม ขึ้นไปบนที่รกชฎูที่ไม่มีคนเขาขึ้นไป ขึ้นไปที่สงบที่สงบ อันนั้นต่างหากถึงจะเกิดกลิ่นของศีลใจ

กลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมจะเกิดจากผู้ปฏิบัติ ที่ว่ามันโหยออกมาจากยอด จากชัยภูมิที่สูง แล้วมันออกจากป่าจากเขามาทำให้ประชาชนเขาได้รับประโยชน์ จากเขาคิชฌกูฏนูนนะ พระพุทธเจ้าจากเขาคิชฌกูฏ นี้ขึ้นไปปฏิบัติ จากที่สูงอากาศมันเบา เห็นไหม ก็หนักมาๆ ถึงญาติโยม ถึงผู้ปฏิบัติเรา ใอนี้จะลงท่ง จะลงไปคลุกอยู่กับจี๋หมู แล้วก็บอจะพัดเทศน์ขึ้นไปที่สูง นี้ธรรมมันสวนความคิดกัน สวนกระแสกัน

นี่เราเป็นชาวพุทธ เราต้องเอาอันนี้เป็นคติ เป็นคติเตือนใจนะ ว่าเราไม่ใช่ธรรมจี๋หมูไหล พวกเราเป็นธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นลูกศิษย์ตถาคต เป็นลูกศิษย์ของผู้มีครูบาอาจารย์ เป็นผู้ชี้ทางให้เรา เรามีแผนที่ดำเนินการแล้ว เรายึดของเราไว้ให้มัน ใครจะว่ามีส่วนน้อย มีแค่คนสองคน เรื่องของเขา แต่เพราะเราไม่ต้องการกคะนองแบบจี๋หมูนี้ กลิ่นจี๋หมูมันหาง่าย ไม่ต้องมามันยังโหยมา มันมีแต่คนรังเกียจ เวลาเขารังเกียจกัน จี๋หมูนี้ โอ๊ย เหม็นๆๆ แต่เวลาทำนี่อยากได้จี๋หมู เพราะจี๋หมูมันสนุกใจ จี๋หมูมันกคะนองใช่ไหม? เวลาปฏิบัติมีคนสองคน อยู่ในที่สงบ อยู่ในที่รกชฎู ไม่อยากปฏิบัติ เห็นไหม

นี่มันต้องฝืนใจของเราขึ้นมา เราถึงว่าเราจะเป็นผู้มีหลักมีเกณฑ์ มีครูบาอาจารย์แล้วเราต้องภูมิใจในหลวงปู่มั่นเราสิ ภูมิใจในหลวงปู่มั่น ภูมิใจในอาจารย์มหาบัว ภูมิใจในครูบาอาจารย์ เรา หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ชอบ ครูบาอาจารย์ที่ดำเนินตามทางไปแล้ว เรามีเป้าหมาย มีผู้บอกทาง มีผู้การ์นต์ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มีอยู่แล้ว ทำไมต้องไปเชื่อกลิ่นจี๋หมูวะ? กลิ่นจี๋หมูนี้ฟุ้งศาลแล้วฟุ้งศาลอีกแล้วนะ ยกแล้วยกเล่าอยู่นั่นนะ ใอนั้นเรื่องของเขา อย่าไปเชื่อเขา เราไม่เชื่อกลิ่นจี๋หมู ต้องเชื่อกลิ่นของธรรม “กลิ่นของธรรมประเสริฐที่สุด”